

Mariana David s-a născut primăvara (05 mai 1956), în Drobeta Turnu-Severin. Este absolventă de Filologie, secția română-germană. A urmat cursurile Școlii Populare de Artă (3 ani), în paralel, la clasele Canto, Regie și Arte Plastice - pictură în acuarelă.



Sub semnătură sa, au apărut 5 cărți (4 de versuri, una de proză scurtă): Lentila de contrast, 2015 (București); Lentilă de schimb, 2016 (București); Lentilă de rezervă, 2017 (București); Lentile de colecție, 2018 (București); Norii necesari, 2019 (București). În 2022, a avut 4 expoziții cu lucrări de tapiserie (artă modernă, cu mijloace tradiționale), prezentând colecția Floarea pâinii în București (Cercul Militar Național, sala Rondă), Vatra Dornei (Casa de cultură Platon Pardău, Salonul Alb), Chirnovi-Călărași (Muzeul de etnografie și istorie locală) și Galați (Universitatea Danubius).

Creația sa, indiferent de domeniu, a beneficiat de cronici favorabile. De-a lungul anilor a apărut cu poezie, proză sau critică literară în mai multe antologii și reviste de cultură.

INCIPIO

Am scos umbra dintr-o floare
albastră,
A apei dintr-o fântână, a unei
frunze de plop
Din plop și brad, și piatră.
Alte și alte umbre am căutat,
Am găsit și păstrat sub cheie,
Aproape de suflet,
Ca pe orfanii lumii.
Aveam buchete de umbre,
O frumusețe calmă, de drum
lung.
Din orice puteam scoate umbra.
Nu se plângea nimeni.
Dimpotrivă, se-nghesuiau
Păsări, dealuri, chiar nori
Așteptau cumiți să le vină
rândul.
Ieri, am vrut să scot umbra din
viață,

Din viața mea, pentru început,
N-am putut, oricât am încercat.
Atunci, i-am pus în brațe
Cel mai mare buchet de umbre.
Așa, am făcut-o fericită!

TANDREȚEA NORILOR

Privește un pic
Tandrețea norilor,
Noaptea, devreme,
Pe-un colț de cer,
La gardul lumii.
Unul mai curajos
Cuprinde luna
Ocrotitor,
Odihnitor,
Ca pe un taler luminat,
Găsit cu greu
În cufărul vremii.

COLINE DE COBALT

Colinele umbrei, colinele
luminii
Inundă ochii fântânilor secate
Mai ales dimineața,
Când se scutură cerul!
E limpede vederii, uneori,
Perdeaua țesută din fire
străvezii,
Lumina ascunsă în fiecare fald
Sau umbra verde peste cărări
Uitate de lume, strivite de flori!
Din când în când, cineva
Aduce cuvintele la rădăcina firii.
Nu te mira că vezi în zori,
Flori presărate pe pământ!
Părute sunt, aievea sunt,
Colină umbră, colină gând!

ARTIȘTI AMBULANȚI

Tabloul de pe pod
Cântă verde.
Sunetul neauzit
Alungă umbrele,
Luminează ornamentele harpei
Și tu, prietene,
Cânți în culori din gamă în
gamă,
Cu vioara înspre șevalet.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Pânza e un cerc franjurat,
Cu vedere la cer.
Din respect pentru pictor, Cerul
are, uneori,
Reflexe verzi,
Momentul înfrățirii cu iarba.

CE E CU NOI?

Artistul știe și spune
Din când în când,
Cu ochii senini a mirare:
Oameni buni,
Ceva se întâmplă!
Visele uitate acum un veac
S-au trezit,
Ne caută,
Vin din urmă!
Știu pe unde umblăm,
Ce gândim,
Ce sperăm,
Știu neputința noastră
De a le ține vii, aproape!
Ce ne facem?
Ne-au găsit!
De-acum vom fi tot una
Cu cel mai tainic vis!
N-avem cum să-l mai
abandonăm.
Vom fi o generație cu visul
împlinit!
Așa să fie!

ARTISTUL-COPILUL UNIVERSULUI

Cine e umbra tăcută,
Albastră și grea?
Se-arată mereu
Prin ceață, dimineața,
Mângâie aripi de înger
Cu ochii, cu mâna, cu viața.
Cine-o fi, de unde vine?
Ruină flămândă, tocită de timp?
Vioara sau arcuș, cuvânt sau vis,
Culoare sau cer?
E mult mai mult: călător,
mesager
Prin lume, prin lumi, printre
lumi.
Artistul fără ani merge oriunde,
Pe pământ, în ape, în ceruri,
Dezlegat de timp,

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Dezlegat de grija pâinii,
Corabie fără ancoră,
Copil al universului!

OMAGIU

Am căutat în manuale:
Eminescu,
Am scotocit cărți rare
Să-i văd numele,
În manuscrise am citit
Rând cu rând,
Vocală cu vocală,
Să-i pricep cugetarea,
Codul eminescian,
Parabola, iubirea și tristețea,
E prea puțin!
E prea puțin!
Aș vrea să pot mai mult!
Dă-mi, Doamne, timp să iubesc
deplin
Poetul-popor,
Frumos ca un zbor
De pasăre tăcută!

CĂTUN

Crăpat e pământul
Pe bățatură!
Aspru,
Crestat de cuțitul vremii,
Ca o hartă cu drumuri pustii,
Spre nicăieri!
Cârjei!
Sat cu suflete puține!
Vai, ce măreț era odată,
Cu arbori arcuiți ocrotitor
Peste drumul de țară
Prăfuit, abia trezit
Sub lumina dantelă.
Avea școală și trei fântâni.
Azi, a căzut zidul bisericii
Și n-a fost nimeni să-l vadă!

OGLINDA

Nu știi când te naști,
Când mori, de câte ori,
Vii sau pleci din iaz,
Poarta vieților, ascunsă
În mijlocul pădurii.
Privești oglinda lucie,

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Te afunzi în undele
Sparte de frunze căzute
Din verde, spre verde.
În adânc, te revezi ancestral,
În straie de zâna codrului
Sau de femeie din neam de daci,
Viteaz supraviețuind
Prin munți, la curbură,
Printre vulcani, brazi
Și o frântură de cer.
Toate le vezi, toate le știi,
Le iei cu tine la întoarcere,
Din viață în viață,
Trecut apropiat,
Prezent îndepărtat,
Pendul pe maluri de timp,
Oriunde, oricând.
Uneori, ți se pare viața vis,
Privită, din fericire,
Prin ochi de femeie.

USA

Vin alte sărbători.
Aceleași.
Afară, zgomote de clopot
nesfînțit.
Tristă ca de zile mari,
Colindă iar nevoia de uitare.
Privești ușa pe care ai vrea
Să o deschidă cineva.
Șoptești litanic:
"Pe mine, mie redă-mă!"
Și adormi.
De ceva vreme,
Dumnezeu se adresează
păcătoșilor
Prin gesturi.

LENTILA LÂNGĂ PORT

Atâtea frunze ruginii
Și-atâta jale
În parcul legănat de bănci
pustii.
Nu-s oameni să mai urce,
Să coboare,
Nu ești nici tu,
Nu mai ai cum să fii.
Adie oare vântul a iubire?
Mai vin în port artiști
Să coloreze firea?

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

E-o liniște
Din ce în ce mai veche
Că poți să vezi
De-aproape, nemurirea.

REPER

Ochii aruncați spre stele,
În serile senine,
Ți-au spus, cumva,
Că sunetele culorilor
Diferă de la om la om?
Dacă nu ți-au spus,
De unde știi
Foșnetul verde stins al văilor
Lipsite de păsări,
Cum plânge albastrul de
singurătate,
Cum suspină toate nuanțele de
gri?
Nu știu mare lucru.
Știi doar că stelele
Luminează blând a iubire
Vreo două lumi, poate trei!

DESTUL CĂ EXISTĂ

Inegal s-au risipit
Stelele pe cer.
O fi așa?
E ziua! Ce stele?
Se văd mai bine
Pe lumină! Se văd!
Poate în mintea
Alterată de metafore!
E adevărat, noaptea
Sunt acolo, fir cu fir.
Poți să le numeri?
E nevoie să numeri?
Sau să le iubești?
Nimic nu e necesar.
Destul că există
Ziua și noaptea!

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Doina Bârcă